

Въ пролѣтъж 1830^а год. азъ бѣхъ благополученъ да приѣмна порѣченія отъ Академии наукъ за да слѣза покрай Дунавъ съ Археологическѣхъ и Филологическѣхъ цѣль. Между което ми зарѣчали да изуча добръ Българско нарѣчїе и да му съчиня Грамматика; защото само това нарѣчїе нѣма мале своѣхъ Грамматика.

До катъ бѣхъ, въ 1831 год. въ Букурещъ, обърнахся къмъ Василя Неновича за да го пытамъ що быде съ негова Грамматика и Словарь. Той ми показа по една тетрадь и отъ двѣтъ, и излѣзе не Словарь, а маленка збирцина думъ нерасположенныхъ по азбука, но по заглавїе, напр. части тѣла годишны врѣменна и п. р. — И Грамматика му была не на днешны Български языкъ а на църковный. Споредъ колко ся узнахъ съ Василя Ненчова ми ся откри че той твърдѣ незгоденъ Любословъ, като былъ злощастенъ въ търговїя, той ся заловилъ за учителство въ Словянскѣхъ-тѣ школь въ коя освенъ Влашки ни азъ не преподаватъ по Български.

Като видохъ неполѣзность тѣхъ тетрадокъ азъ съвѣтвахъ Ненчу да не бърза съ изданїе имъ, а за да усвърши труда си, азъ му излоощижъ свое врѣхъ това наставленїе. Вѣрно азъ станахъ причиня дѣто той до сега не издава свои си Грамматика и Словарь. А може да го е збъркало още и това, защо той ся занимава и съ Адвокатство при Влашкїй Диванъ.